

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra PAA BRANDSYN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 413.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079184217792/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

„Naa, Karen, har du saa Kaffen færdig?“ sa Søren Boel.

„Ja, a tænker næsten, te l vil helst selv hen og se efter det,“ svared Karen polisk.

„Lad gaa med det!“ svared Søren og nærmed sig Kjøkkendøren; gamle Niels Thammesen skramled efter i Træskostevlerne, medens han ustandselig tørrede Næsen i Lufvanterne.

Ude i Kjøkkenet var Kvindene i Færd med at bage Æbleskiver. Tjenestepigen stod inde i en fed Dampsky, der drog Næring fra Stegepanden og det utilhyllede Fad med færdigbagte Kager. Søren Boel snupped gesvindt en af de lækre Tingester fra Fadet og begyndte at gnaske i sig; storsmilende stak Bolette ogsaa Resten frem, og i næste Øjeblik stod gamle Niels Thammesen med en glinsende Æbleskive i hver af Lufvanterne, medens han kejtet saa fra den ene Haand til den anden.

„Ja, men aeha endda, hvordan skal a nu komme ad med og faa mine Vanter af?“

„Spis du kuns med Vanterne paa, Faril, saa sparer du at slikke Fingrene,“ svared Bolette.

„Aa, Bolette, du er endda et kjonne Barn,“ svared gamle Niels. „Havde a ikke haft saa stor en Skraa i Munden, saa ved a bestemt, te du vild ha kyst mig.“

„Nej, Skam fo'r hen, vild a ett!“

„Jov, saamari, vild du saa!“ vedblev Niels Thammesen, sikker paa sin Umodstaelighed.

„Nej, Niels, saa skulde du iløve ha været lige en jenté halvhundrede Aar yngre,“ sa Søren Boel.

„Ja, men da var hun jo endnu ikke lagt til, sølte Barn, og hendes Far kanske heller ikke; saadan er der jo altid nøj i æ Vej.“ Niels Thammesen gav sig i Kast med sine Æbleskiver.

Imidlertid var Jens Muesgaard og Brandfogden atter kommen ind i Stuen. Kren Hermandsen havde brugt Mund for et Trin, der fattedes i Brandstigen, nu skulde han til at tage Syn over de Indre Dele.

„Hvordan staar det sig saa til herhenne,“ sa han og retted sin drønende Gang mod Kjøkkendøren; i Forbifarten banked han med sine hærdede Knoer paa „Kammersvenden af Morland“, den gamle Blægger, der fra en Sidevæg skød sig ind i Stuen som et Bastion.